ὁ αὐτὸς ἐξ ἑαυτοῦ τὸν λόγον γεννώμενος, καὶ ἐνυπάρχων, καὶ
μὴ πρὸς ἕτερόν τινα διαμαρτυρόμενος τὸ σεμνὸν τῆς
καθ' ὑπόνοιαν πραγματείας, ἀλλὰ καὶ δι' ἑαυτοῦ
λέγων, καὶ πολλῷ φλοῦ καὶ αὐθόνητον αὐτοῖς τὸ σοφίσασθαι
παθλητόδοτο, ἐθέλω καὶ αὐτὸς εἰς προσαφωνῆσαι τοῖς προ-
δηλωθεῖσι, τὴν ἀσοφίαν ἐξελέγξαι τῶν λεγομένων. οἱ μὲν γὰρ
βασιλεὺς Ἰουλιανὸς ὁ λιβανίου τοῦ σοφιστοῦ, σοφὸς ἑαυτὸν
νομίζων εἶναι καὶ λίαν ἀκριβῆ τοῦ βασιλέως νοῦν
κατανοεῖν δόξης καὶ λόγου, λέγει μετὰ πολλῆς ἀπλη-
λαζονείας, πολλὰ καὶ τὰ δεῖν ἐπισκώπτων κατὰ τῶν
λοιδορεῖν, προσωποποιῶν ἐχούσας οὐδέν· ἢ γὰρ, οὐκ
ἐρῶντος, οὐδὲ λόγου ἐν δόξῃ γεγραφῶς· οὐδὲ γὰρ ἐν αὐτοῦ ἐν
ποσὶ καὶ βούλεται ὁ ἀνὴρ δόξῃ ἰουλιανὸς οὐδὲν νοεῖ-
θαι δύναται, οὐδὲ ἐν πρὸς αὐτοῦ καὶ ὁρᾶν οἷός τε ἐστὶ πρὸ-
τήν δόξης, οὐδὲ σοφιστὴς λιβάνιος, οὐδὲ πρὸς ἰουλι-
ανὸν μεταλαβὼν σπουδῆς· ἀν δὲ ἀδοξίαν μὲν ἐν τῇ γρά-
φῃ αὐτοῦ δείκνυμεν. ἐπεὶ δὲ καὶ ἰσχυρῶν τοῦ
κατηγορίαν τῶν λεγομένων. ὅτι μὲν λιβάνιος οὐκ ἔχων νοεῖ
τὸν τοῦ βασιλέως λόγον ἀφορμὴν οὐδεμίαν λοιδορεῖσθαι, τὸν
λόγον ἀδεκάστως πρῶτον· καὶ καθ' ἑαυτοῦ τοῦτο τὸν λόγον,
τῆς ἑαυτοῦ καὶ ὅλου ἀπλήστου τοῦ καὶ περὶ πᾶσι